

11. LUKU

SOVITUKSEN PYHÄ HENKI — NÄENNÄISIÄ RISTIRIITAISUUKSIA

Näennäisiä ristiriitaisuuksia tutkittu — ”Henkeä älkää sammuttako” — ”Älkää saattako murheelliseksi pyhää henkeä” — ”Totuuden henki” — ”Lohduttaja” — ”Täytetyt pyhällä hengellä” — Pyhälle hengelle valehteleminen — Herran hengen kiusaaminen — Synti pyhää henkeä vastaan — ”Niin henki sanoi” — ”Pyhä henki... on katsonut hyväksi” — ”Pyhä henki esti” — ”Pyhä henki todistaa” — ”Pyhä henki on teidät pannut kaitsijoiksi (paimeniksi, piispoiksi)” — Pyhän hengen opettamat — ”Voitelu Pyhältä” — Henki ”rukoilee edestämme sanomattomin huokauksin” — Kuinka henki todistaa maailman syylliseksi — ”Tästä erotatte Jumalan hengen” ”antikristuksen hengestä”

SEURAUKSENA siitä, että kolminaisuusopin kannattajat ovat kääntäneet Raamatun, muutamit kohdat heidän käänöksistään ovat saaneet sellaisen muodon, että ne näyttävät olevan ristiriidassa keskenään ja sen kanssa, minkä edellisessä olemme huomanneet sekä Raamatun että järjen mukaiseksi — että Isän pyhä henki Pojan kautta Jumalan on lapsissa sovituksen henki. Tahdomme sen tähden tutkia useita niistä raamatunpaikoista, joiden katsomme voivan hämmentää yhtä ja toista. Tutkikaamme nyt näitä raamatunpaikkoja yhdessä täydellisesti uskoen Jumalan sanaan sekä toivoen tulevamme ainoastaan totuuden hengen johtamiksi. Kun olemme saaneet pois tieltä nämä näennäiset loukkausketjut, voimme helpommin saada selvyuden aineemme muihin puoliin.

”Henkeä älkää sammuttako”

— 1 Tess. 5:19

Kreikkalainen sana, joka tässä on käännetty sanalla sammuttaa, esiintyy Uudessa Testamentissa kahdeksan kertaa, ja kaikissa muissa kohdissa se merkitsee tulen tai valon sammuttamista. Kun nyt juuri meitä, joilla on Jumalan henki eli mieli ja jotka olemme sen valaisemia, kutsutaan ”maailman valoksi” (Matt. 5:14), ymmärrämme, että apostoli yllä mainituilla sanoilla tahtoi sanoa meille, että jos tämän maailman henki johtaisi meidät maailmallisuuteen, sammuttaisi se meistä toisiin säteilevän Jumalan pyhän hengen, mielen, valon meissä. Tämän kanssa ovat sopusoinnussa Jeesuksenkin sanat, ”Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä [sammunut], kuinka suuri onkaan pimeys!” — Matt. 6:23

”Älkää saattako murheelliseksi Jumalan pyhää henkeä, joka teille on annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.”

— Ef. 4:30

Sinetti painetaan oikeaperäisyyden todistukseksi. Maailman lapset ja Jumalan lapset voidaan tuntea ja erottaa määrättyjen tuntomerkkien ja luonteenpiirteiden kautta, jotka painavat määrätyn leimansa heihin. Toisen luokan tunnusmerkkinä on tämän maailman (aikakauden) henki (mieli, ajatustapa, tahdonsuunta), ja toisen luokan tuntomerkkinä on Jumalan henki (mieli, ajatustapa, tahdonsuunta). Siitä hetkestä, jolloin ihminen kokonaan ja todellisesti vihkiytyy Jumalalle, hänen ajatustavassaan, puheessaan ja toimissaan

voidaan huomata tämä tuntomerkki, sinetti. Ja aina sitä mukaa, kun uusi mieli kasvaa armossa, tiedossa ja rakkaudessa, nämä tuntomerkit tulevat myös yhä selveemmiksi. Toisin sanoen, samassa määrin kuin luovumme inhimillisestä tahdostamme, mielestämme eli hengestämme ja kaikessa alistumme Jumalan tahtoon eli mieleen, tulee Jumalan henki (mieli) myös meidän hengeksemme (mieleksemme). Sen tähden kehottaakin Raamattu säilyttämään itsessämme sen mielen, joka oli Kristuksella Jeesuksella — mielenlaadun, joka haluaa tehdä ainoastaan Isän tahdon. Sen tähden on uusi mielemme pyhä ja Jumalan johtama. Tarkastamassamme tekstissä apostoli kehottaa meitä vakavasti ettemme tekisi mitään, mikä merkitsisi liittomme rikkomista — ettemme tekisi mitään, mitä saattaisi murheelliseksi uuden mielemme tai loukkaisi omaatuntoamme velvollisuuden jäädessä täyttämättä — mitään, mikä haavoittaisi omaatuntoamme uusina luomuksina. Älkää saattako murheelliseksi pyhää henkeä, Jumalan mieltä teissä, joka on sinettinä teissä Jumalan lapseudesta.

”Totuuden henki”

”Totuuden henki... mitä hän [se] puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän [se] kuulee, sen hän [se] puhuu, ja tulevaiset asiat hän [se] teille julistaa.” — Joh. 16:13

Kun opetuslapset olivat juutalaisia ja tavallisia luonnollisia ihmisiä, he olivat katselleet asioita maalliselta näkökannalta ja sen tähden odottaneet inhimillistä vapautusta ja maallista valtakuntaa, jota langenneet ihmiset hallitsivat. Herra oli heille jo edeltäpäin puhunut Jumalan valtakunnasta, mutta ennen tätä tilaisuutta hän ei ollut ilmaissut, että hänen täytyy kuolla ja että hänen täytyy jättää heidät ja matkustaa kaukaiseen maahan vastaanottaakseen kuninkaallisen vallan sekä sitten palata perustamaan valtakuntansa, kirkastamaan uskollisensa ja tekemään heidät kanssaperillisikseen tässä valtakunnassa. (Luuk. 19:12) Lohduttaakseen heitä siinä murheessa, jolla tämä ilmoitus oli täyttänyt heidät, hän vakuuttaa heille nyt, etteivät he tule jätetyiksi kokonaan yksin, vaan että Isä, joka oli lähettänyt hänet täyttämään määrättyä tehtävää, myös hänen ollessaan poissa lähettäisi heille toisen lohduttajan hänen nimessään eli hänen edustajanaan siksi ajaksi. Hän tahtoi kuitenkin, etteivät he saisi sitä käsitystä, että uusi lohduttaja olisi toinen Messias, erityinen, itsenäinen opettaja; sen tähden hän sanoi, ettei lohduttaja puhuisi itsestään, ettei se opettaisi ristiriidassa hänen oppinsa kanssa, jonka he jo olivat vastaanottaneet, vaan ”minkä hän kuulee, sen hän puhuu.”

Lohduttaja olisi siis ainoastaan yhteyden välittäjä yhdeltä puolen Isän ja Pojan välillä ja toiselta puolen uskollisten opetuslasten välillä. Jeesus tahtoi tällä lausunnolla sanoa heille: ”totuuden henki selittää ja valaisee teille minun edustajanani yksityiskohtaisemmin eräitä totuuksia, joita minä jo olen esittänyt teille, mutta joita te ette vielä kykene selvästi käsittämään — totuuksia, joita teidän ei muuten tulekaan ymmärtää, ennen kuin minä olen maksanut lunastushinnan teidän edestänne ja mennyt Isäni tykö sekä esittänyt sen hänelle teidän hyväksenne. Silloin minä voin Isän suunnitelman mukaisesti tämän lohduttajan kautta ilmoittaa teille hengellisiä asioita, joita te ette nyt voi ottaa vastaan ja joihin teillä ei ole mitään oikeuttakaan, kun teitä ei ole vielä sovitettu. Isän henki, joka on myös minun henkeni ja joka lähetetään minun nimessäni lunastustyöni ansion perusteella, on myös aikanaan ja järjestyksessä opettava teille tulevat asiat sekä johtava askel aske-

leelta ymmärtämään täydellisesti kaiken sen, mikä on välttämätöntä ja hyödyllistä teidän ymmärtää.” ”Hän [Isän pyhä henki, vaikutus eli voima] on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun [hänen ja minun aikomukseni ovat täydellisessä sopusoinnussa]; sen tähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.” – Joh. 16:14,15

”Älkää sen tähden odottako”, tahtoo hän sanoa, ”jotakin uutta ja minun opetukseni kanssa ristiriidassa olevaa oppia, vaan päinvastoin sen edelleen kehittymistä, mitä minä olen opettanut teille. Sillä kaikki opetus, mitä tuleva lohduttaja teille antaa, on täydellisessä sopusoinnussa minun opetukseni kanssa ja on määrätty osoittamaan teille vielä selvemmin, että minä olen Messias. Teidän ei siis pidä epäillä lohduttajan opin oikeaperäisyyttä, sillä se on juuri totuuden henki ja se lähtee Isästä. Tämä totuuden henki on minun lähettilääni ilmoittaakseen teille opetukseni ja osoittaakseen teille tulevaiset asiat.”

Ja niin on ollutkin: totuuden henki on koko evankeliumikauden ajan yhä enemmän ja enemmän opettanut seurakuntaa ymmärtämään Kristuksen kärsimyksiä ja sen välttämättömyyttä ja että jokaisen hänen ruumiinsa jäsenen täytyy olla osallinen niistä; se on yhä suuremmalla selvyydellä osoittanut tien, jota meidän on kuljettava Herraamme seuraten, ja se on myös osoittanut meille, kuinka mittaamattoman ihana meille luvattu palkinto on, ja mitä merkitsee olla ”Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme.” Jehova, kaikkien Isä, on kaiken tämän totuuden alkulähde; ja häneltä, joka on kaiken hyvän ja täydellisen lahjan antaja, olemme sen tähden saaneet kaiken totuuden, mikä on tullut osaksemme tänä aikana. Hän on ilmaissut sen meille kauan sitten valmistettujen välineiden kautta — muinaisten ennustusten ja esikuvien kautta, joita Jeesuksen ja hänen apostoliensa henkeytettyt sanat ovat auttaneet meitä ymmärtämään; ja kun otamme vastaan pyhän hengen sydämiimme ja vaellamme Jumalan sanan ja suunnitelman mukaan, kykenemme oikein arvostelemaan niitä asioita, joita Jumalalla on varattuna niille, jotka rakastavat häntä, ja kykenemme vaeltamaan uskossa eikä näkemisessä.

”Puolustaja, pyhä henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni”

— Joh. 14:26

Kiinnitämme tässä huomion mainintaan, että juuri Isä lähettää pyhän hengen, mikä osoittaa, että se on kokonaan Isän valvonnan alainen vaikutus eli voima — ei toinen olento, joka olisi yhdenvertainen hänen kanssaan arvossa ja vallassa, kuten väitetään ihmisten tekemissä uskontunnustuksissa. Pyhä henki ei ole persoona, vaan Jumalan kyky, ja Jumalalla on täysi valta kaikkiin kykyihinsä nähden, niin kuin meillä on valta omiin kykyihimme nähden. Sen tähden sanotaankin, että Isä lähettäisi henkensä (voimansa), tai niin kuin eräs profeetta ilmaisee sen, ”antaisi henkensä tulla heihin.” Edelleen sanotaan, että pyhä henki lähetettäisiin Jeesuksen nimessä — aivan niin kuin palvelija lähetetään isäntänsä, ei omassa, nimessä. Tämäkin vastustaa Raamatun kanssa ristiriitaista kolminaisuusoppia, joka selittää, että löytyy kolme vallassa ja kirkkaudessa yhdenvertaista jumaluuspersoonaa. Tämä raamatunpaikka esittää selvästi Isän ensimmäiseksi ja korkeimmaksi. Pyhä henki on Isän henki (voima, vaikutus), joka lähetetään Jeesuksen

pyynnöstä ja hänen nimessään. Minkä tähden Jeesuksen nimessä? Koska koko sovitustyö, niin hyvin syntisten lunastaminen kuin heidän ennalleenasettamisensakin, on uskottu Pojalle ja koska Isän pyhä henki on se kanava, jonka kautta Poika antaa ihmisille ne siunaukset, jotka hän osti kalliilla verellään.

Kun Isän pyhä henki tuli Jeesukselle hänen kasteessaan ja vihkiytymisessään, tämä oli todennäköisesti suureksi virkistykseksi ja siunaukseksi hänelle. Kuitenkin se merkitsi, että hänen täytyi uhrata kaikki maalliset aikomukset ja toivomukset suorittaakseen Jumalan suunnitelman. Jos Jeesus olisi ollut toisenlainen mieleltään ja jos hän olisi ollut itsepäinen ja itsekäs, pyhän hengen johto ei olisi häntä virkistänyt, vaan hän olisi sen sijaan tuntenut itsensä rauhattomaksi, hänen sydämensä olisi tullut tyytymättömyyden, mielihäiriön ja kapinallisuuden täyttämäksi. Niin on Jumalan lastenkin laita; mitä enemmän luonnollinen ihminen oppii tuntemaan Jumalan hengen (mielen, tahdon), sitä onnettomammaksi ja levottomammaksi hän tuntee itsensä, koska Jumalan henki on ristiriidassa hänen henkensä (mielensä, tahtonsa) kanssa eikä hyväksy sitä. Sille ihmiselle, jonka oma tahto on kuollut, joka on ”uusi luomus Kristuksessa” ja joka koettaa oppia tuntemaan Jumalan tahdon ja koettaa tehdä sen, on todella suuri virkistys saada selvä käsitys Isän tahdosta ja suunnitelmasta sekä Jumalan kaitselmuksen johdosta Jumalan sanan opetuksen yhteydessä. Se on hänelle virkistys, joka antaa rauhaa, iloa ja tyydytystä vieläpä kärsimyksissä ja vainoissakin. Sen tähden sanookin apostoli totuuden sanasta, jonka henki meidän täytyy ottaa vastaan ja jota meidän täytyy pitää arvossa, ennen kuin se voi tulla meille lohdutukseksi: ”Kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, jotta meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo.” — Room. 15:4

Täytetyt pyhällä hengellä

”Ja he tulivat kaikki täytetyiksi pyhällä hengellä ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä henki heille puhuttavaksi antoi.” — Apt. 2:4

Tämä jae puhuu pyhän hengen kahdenlaisesta toiminnasta. (1) Jumalan henki (mieli) vaikutti opetuslapsissa lapseuden henkenä saattamalla heidät hellään sydämen suhteeseen ja yhteyteen Isän sekä kirkastetun Lunastajan kanssa. (2) Se vaikutti myös heihin jakaen heille erikoisia ihmelahjoja todistukseksi maailmalle ja seurakunnan lujittamiseksi. Niin kuin olisi perin järjen vastaista sanoa Jumalasta, että hän henkilökohtaisesti menisi ihmiseen ja vielä järjettömämpää sanoa, että hän henkilökohtaisesti menisi moniin (satoihin ja tuhansiin), niin on myös perin järkevää ajatella, että korkeimman, Jehovan, voima eli vaikutus voi olla miljoonissa ja vaikuttaa miljooniin yhtä aikaa häiritsemättä millään tavalla Jehovan henkilökohtaista läsnäoloa maailmankaikkeuden valtaistuimella.

Pyhän hengen pettäminen

”Pietari sanoi: Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää pyhää henkeä ja kätkit osan maatilasi hinnasta?” — Apt. 5:3

Saatana täytti Ananiaan sydämen samalla tavalla kuin Jumala täyttää lastensa sydämet — henkensä, vaikutuksen, kautta. Saatanan henki on itsekkyuden ja ahneuden henki, joka ei häikäile käytä vilppiä aikomustensa toteuttamiseksi. Pietari, jolla erityisessä

määrin oli ”lahja arvostella henkiä”, kykeni lukemaan sydämen ajatukset ja siten näki, että Ananias ja Safira menettelivät epärehellisesti ilmaisten tehneensä sitä, mitä he eivät todellisuudessa tehneet. Huomaa, että apostoli vaihdellen käyttää sanoja ”Jumala” ja ”pyhä henki”: kolmannessa jakeessa hän sanoo, että he ovat valehdelleet pyhälle hengelle, ja neljännessä jakeessa, että he ovat valehdelleet Jumalalle. Ajatus on sama. Jumalan pyhä henki, joka vaikutti apostolien kautta, oli sanan täydellisimmässä merkityksessä Jumalan edustaja. Kun Ananias ja Safira valehtelivat apostoleille, jotka edustivat Jumalaa ja hänen pyhää henkeänsä, he valehtelivat niin muodoin Jumalalle, he valehtelivat hänen pyhälle hengelleen, jonka välikappale ja edustaja Pietari oli.

Herran hengen kiusaaminen

”Pietari sanoi hänelle [Safiralle]: Miksi olette yksissä neuvoihin käyneet kiusaamaan Herran henkeä?” – Apt. 5:9

Tämä pitää käsittää samalla tavalla kuin edellä oleva kohta, mutta samaa henkeä kutsutaan tässä ”Herran hengeksi”, ja ”Herralla” Pietari saattoi tarkoittaa Herraa Jeesusta. Tämäkin nimitys on täysin järkevä. Isän henki, pyhä henki, oli erityisellä tavalla seurakunnassa, seurakunnan Herran eli Pään edustajana – vaikuttaen hänen ”ruumiinsa” mielen kautta – tässä tapauksessa hänen henkensä innoittaman ja vaikuttaman apostolinsa kautta.

Synti pyhää henkeä vastaan

”Jos joku sanoo jotakin pyhää henkeä vastaan, niin sitä hänelle ei anneta anteeksi, ei tässä maailmassa [aikakaudessa] eikä tulevassa.” – Matt. 12:32

Ne, jotka arvelevat, että pyhä henki on persoonallinen Jumala, Isästä ja Pojasta eriyvä ja erotettavissa oleva, tekevät tästä raamatunpaikasta ylimalkaan sen johtopäätöksen, että pyhä henki on paljon tärkeämpi jumaluuspersoonana kuin Isä ja Poika. Niin kuin jo edellisestä olemme nähneet, tämä on kuitenkin ristiriidassa Raamatun kanssa, sillä se ei missään tunnusta enempää kuin yhden Jumalan, josta kaikki on ja joka on yli kaiken, sekä yhden Herran, Jeesuksen Kristuksen, jonka kautta kaikki on ja joka on lähinnä Isää, Isän vallalla tähän asemaan korotettu. Pyhä henki on Isästä ja Pojan kautta eikä voi niin ollen, jos se olisi persoonana, olla suurempi kuin he. Mutta se ei olekaan persoonana, vaan se on persoonan eli olennon henki, Herran henki, vaikutus ja voima ja, sanan tässä merkityksessä, Herra itse, edustaen kaikkea hänen viisauttaan, korkeuttaan, valtaansa ja rakkauttaan. Mitä tämä Raamatunpaikka sitten merkitsee?

Edellisistä jakeista näemme, että Jeesus jumalallisen voimansa kautta, jonka Isän antama pyhä henki toi hänelle, oli ajanut pois pahan hengen. Farisealaiset, jotka olivat nähneet tämän ihmeen eivätkä voineet kieltää sitä, koettivat kumota sen voiman väittämällä, että se oli suoritettu saatanan vallan kautta. Vastaukseksi selitti Jeesus tähän selvästi ja varmasti, että se voima, jota hän käytti, ei ollut hänen omansa, vaan Jumalan. Hän sanoi, ”minä ajan ulos riivaajia [pahoja henkiä] Jumalan hengellä.” Sen jälkeen hän nuhteli fariseuksia siitä, että he olivat niin pahansuopia, että he laskivat pahasta hengestä lähteneeksi sen, jota heidän täytyi pitää hyvänä työnä, jolla ei ollut mitään tekemistä

synnin, itsekkyyden tai kunnianhimon kanssa. Hän kutsui heitä ”kyykäärmeen sikiöiksi” ja osoitti heidät niin kansalliskirkkonsa perimätietojen paaduttamiksi ja sokaisemiksi, etteivät he voineet huomata edes yksinkertaisimpia ja selvimpiä totuuksia. Oli aivan selvää, että paha, saatanallinen voima eli henki, oli harjoittanut vaikutustaan riivatussa ja että voiman, joka voisi ajaa pois tuon pahan hengen, täytyi olla sen vastakohta.

Herra osoitti edelleen, että vaikka he eivät olleetkaan tahallaan pilkanneet Jehovaa tai häntä itseään, he olivat kuitenkin pilkanneet sitä pyhää voimaa eli henkeä, joka vaikutti hänessä. Jos he olisivat väärin ymmärtäneet ja väärin esittäneet näkymättömän Jumalan, tämä olisi ollut heille paljon pienempi rikkomus; ja se, että he olisivat väärin ymmärtäneet Jeesuksen vaikuttimet ja puhuneet hänestä pahaan väittäen hänen ainoastaan tavoittelevan valtaistuinta ja koettaen korottaa itseänsä valtaan, sekin olisi ollut verrattain pieni rikos — kun he mittasivat hänen vaikuttimiaan oman itsekkään kunnianhimon ja ylpeytensä mittapuulla. Mutta heidän toimintansa oli paljon pahempaa: sen jälkeen kun he itse olivat olleet hyvän työn suorittamisessa ilmenneen jumalallisen voiman todistajina, työn, jonka kautta yksi heidän kanssaihmisistään oli vapautettu perkeleen vallasta, he pilkkasivat tätä pyhää voimaa ja osoittivat sen kautta paljon suuremmassa määrin pahuutta ja katkeruutta, kuin mitä rikos muussa tapauksessa olisi todistanut.

Jeesus teki heille tiettäväksi, että he tietämättömydessään ja sokeudessaan olisivat voineet arvostella Jeesusta väärin selittäen hänen sanansa ja tekonsa väärin sekä niin ikään ymmärtää väärin Jumalan monet teot ja puhua niistä pahaan; mutta kun Jumalan voima oli selvästi ilmennyt heidän silmiensä edessä suorana saatanan vallan vastakohtana, se asia, että he pilkkasivat tätä voimaa, oli epäilemätön todistus heidän sydäntensä läpikotaisesta pahuudesta. Tietämättömydessä tehdyt synnit voidaan antaa anteeksi ihmisille — ne annetaan heille anteeksi — koska tietämättömyys on syntiinlankeemuksen seuraus ja koska lunastushinta on maksettu kaikkien edestä, jotka ovat tulleet osallisiksi Aadamin lankeemuksesta ja sitä seuraavasta kirouksesta. Mutta syntiä Jumalan armon selviä ilmestyksiä vastaan ei voida laskea lihan heikkoudesta ja perisyynnistä johtuneeksi, vaan se täytyy katsoa johtuneeksi tahallisesta pahuudesta, joka on anteeksiantamaton.

Tahallista syntiä ei voida antaa anteeksi, ei tässä eikä tulevassa aikakaudessa. Jumala ei tahdo pakottaa ihmistä sopusointuun itsensä kanssa. Mutta lunastettuaan heidät kaikki hän antaa kaikille myös tilaisuuden oppia tuntemaan totuuden ja hyvyytensä pyhän henkensä vaikutuksen kautta. Ja jokainen, joka edelleen pysyy ristiriidassa Jumalan suunnitelman kanssa, osoittautuu sen kautta tahalliseksi synnintekijäksi, kun hän tietensä vastustaa Jumalan pyhää voimaa. Sellaisille ei Herralla ole enää mitään armoa.

Missä määrin kirjanoppineilla ja farisealaisilla jo oli niin selvä ja täysi ymmärrys Jumalan pyhästä voimasta, että he tämän syntinsä kautta saattoivat saattaa itselleen toisen kuoleman, sitä emme voi päättää, koska emme voi lukea heidän sydämiään eikä Herra sanonut siitä mitään varmaa. Jos heillä oli täysi tieto, emme voi toivoa heille ennalleenasettamista, vaan he ovat silloin joutuneet tyhjäksi tekemisen alaisiksi toisessa kuolemassa Jumalan armon hylkääjinä. Mutta jos heillä ei ollut tiedon valon täyttä määrää, riittävää kosketusta Jumalan pyhän voiman kanssa, joka on välttämätön täyttä koetteelle

panoa varten, heidän täytyy lopulta tulla sellaiseen täydelliseen koetukseen, ennen kuin he voivat kärsiä täyden rangaistuksen — toisen kuoleman.

Mutta jokainen synti pyhää henkeä vastaan — täyttää valoa, täyttää tietoa vastaan Jumalan voimasta — on anteeksiantamaton, koska se on tahallisesti tehty. Sen, joka tekee tahallaan syntiä vähempää valoa vastaan, täytyy ehdottomasti kärsiä siitä rangaistukseksi ”lyöntejä”, ja mitä suurempaa valoa ja mitä suurempaa Jumalan pyhän voiman yhteydessä nauttimaansa suosiota vastaan hän on tehnyt syntiä, sitä kovempia ja useampia ovat ”lyönnit.” Se taas, jolla on täysi tieto valosta ja joka niin muodoin kykenee täydellisesti erottamaan hyvän pahasta, ja kuitenkin tahallaan vastustaa Jumalan pyhää voimaa, häntä varten on ainoastaan yksi rangaistus — iankaikkinen tyhjäksi tekeminen toisessa kuolemassa, joka on synnin täysi palkka. Syntien anteeksiantamus, jonka lunastus takaa, käsittää tietämättömyydestä ja heikkoudesta johtuneet synnit, jotka ovat syntiinlankeemuksen seurauksia; mutta se ei peitä henkilökohtaisia, aikomuksella tehtyjä ja tarkkaan mietittyjä syntejä täyttää valoa vastaan. Älkäämme kuitenkaan unohtako, että monet synnit, jotka jossain määrin tehdään tahallaan, kuitenkin osaksi johtuvat heikkoudesta tai puuttuvasta vanhurskauden periaatteiden tiedosta tai näistä molemmista syistä. Siinä määrin kuin synti johtuu tietämättömyydestä tai heikkoudesta, se annetaan anteeksi Jumalan Kristuksessa ilmenneen armon perustuksella, kun syntinen uskoo häneen sovitushintanaan ja ottaa vastaan hänen hankkimansa sovituksen; mutta siinä määrin kuin hän tekee tahallaan, aikomuksella, syntiä, siinä määrin on synti anteeksiantamaton ja se täytyy sovittaa rangaistuksella — kärsimällä ”lyöntejä” — niin kauan kuin synti on vielä anteeksiannettava; jos ei hänen synnissään ole enää mitään anteeksiannettavaa, hänen olemassaolonsa loppuu toisessa kuolemassa.

Kaikki tahallinen synti on niin muodoin syntiä valoa vastaan, syntiä totuuden pyhää henkeä vastaan — eikä sitä voida koskaan antaa anteeksi.

”Niin henki sanoi Filippukselle: Käy luo ja pysytele lähellä noita vaunuja.”
— Apt. 8:29

Eivät nämä sanat eikä niiden yhteys anna mitään tukea sille käsitykselle, että henki on persoona. Paikka tulee täysin ymmärrettäväksi ja sopusointuun muun Raamatun kanssa, kun ymmärrämme, että Herra henkensä (vaikutuksensa, voimansa) kautta johti apostolin lähestymään hoviherran vaunuja. Millä tavalla henki muuten kuljetti Filippusta, sitä ei Raamattu ilmaise meille, ja olisi epäviisasta ruveta sitä arvailemaan. Jumalalla on rajattomasti välikappaleita, joiden kautta hän voi ilmaista toivomuksensa omilleen. Vertaa jakeeseen 39.

”Henki sanoi hänelle: Katso, kaksi miestä etsii sinua.” — Apt. 10:19

Se, mitä yllä on sanottu, koskee tätäkin kohtaa. Meille on aivan vähäarvoista, kuinka Jumalan voima, vaikutus, henki, puhui Pietarille antaen hänelle tämän ilmoituksen. Riittää kun tiedämme, että Herra johti apostolia, ja sellaisella tavalla, että hän sen selvästi huomasi. Se, että hän oli käsittänyt sanoman oikein, käy selville kertomuksen myöhemmästä osasta.

**”Pyhä henki sanoi: ’Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus
siihen työhön, johon olen heidät kutsunut.’”**

— Apt. 13:2

Tässäkään ei ole sanottu, millä tavalla pyhä henki puhui tai osoitti Paavalin ja Barnabaan asetettaviksi erilleen. Tiedämme kuitenkin, että kaikki Jumalan vihkiytyneet lapset ovat kutsutut hänen henkensä kautta totuuden palvelijoiksi, ja että kykyjensä ja tilaisuuksien kautta heidän tulisi olla uskollisia ja toimeliaita palvelijoita. Kaikille sellaisille sanoo henki yleisen kutsun kautta: ”Miksi seisotte täällä joutilaina? Menkää tekin viinitarhaani.” Ja sellaisten on pidettävä jokaista erityistä lahjaa ja suotuisaa tilaisuutta Herran erityisenä kutsuna julkisempaan toimintaan totuuden palveluksessa. Mutta vaikka ne kyvyt ja taipumukset, joita Barnabaalla ja Sauluksella oli, sisälsivät itsessään yleisen hengen kutsumuksen heihin nähden palvelemaan siinä, missä heillä oli erityiset lahjat, on kuitenkin todennäköistä, että pyhä henki tässä tilaisuudessa käytti hyväkseen toista ”lahjaa”, joka oli siihen aikaan seurakunnassa — profetoimisen lahjaa — osoittamaan Jumalan tahdon noiden kahden suhteen, sillä me luemme, että ”Antiokian seurakunnassa oli profeettoja.”

Ettei Paavali pitänyt pyhää henkeä, joka oli kutsunut hänet, kolmantena jumaluuspersoonana, näemme hänen sanoissaan Galatalaisille (1:1): ”Paavali, apostoli, virkansa saanut, ei ihmisiltä eikä ihmisen kautta, vaan Jeesuksen Kristuksen kautta ja Isän Jumalan, joka on hänet kuolleista herättänyt.” Jos pyhä henki olisi persoona ja se Jumala, jonka erityisenä tehtävänä olisi nimittää totuuden palvelijat (niin kuin yleisesti väitetään), olisi aivan käsittämätöntä, että apostoli yllä lainatussa jakeessa jättää kokonaan mainitsematta pyhän hengen; mutta kun meillä on oikea käsitys pyhästä hengestä — että se on henki, vaikutus eli voima, joka lähtee Isästä ja Pojasta, jotka ovat yhtä mieleen, tahtoon eli aikomukseen nähden — silloin näemme, että nämä molemmat paikat (Gal. 1:1 ja Apt. 13:2) yhtä hyvin kuin kaikki muutkin paikat Jumalan sanassa ovat täysin yhtäpitäviä ja järkeviä.

”Pyhä henki ja me olemme nähneet hyväksi.”

— Apt. 15:28

Apostolit olivat kokoontuneet neuvottelemaan vastatakseen Antiokian seurakunnan tekemään kysymykseen, mitä velvollisuuksia niillä veljillä, jotka eivät olleet syntyään juutalaisia, oli juutalaista lakia kohtaan. Päätös, joka tehtiin, oli, niin kuin yllä mainituista Raamatun sanoista käy selville, ei ainoastaan apostolien mielipide; Herra ilmaisi heille tavalla tai toisella, että se oli myös hänen mielipiteensä ja tämä ilmaiseminen tapahtui niin, että he saattoivat selvästi huomata, että heidän päätöksensä oli Herran mielen, Herran hengen, Herran tahdon mukainen.

Apostoli Jaakob, joka oli kokouksen pääpuhija, osoittaa meille, millä tavalla Jumalan tahto ja mielipide saatiin selville tässä tilaisuudessa; se oli sama tapa, joka oli määrätty koko seurakunnalle ja jota vielä tänä päivänä Herran uskolliset käyttävät. Se on Raamatun tutkiminen Jumalan kaitselmuksen ja johdatuksen valossa. Jaakob saattoi päättää, mikä oli Herran mielipide tarkastelemalla erityistä kaitselmuksen johtoa, joka ohjasi Pietaria — lähettämällä hänet ensimmäisen pakanakäännynnäisen Korneliuksen luo — asettamalla tämän yhteyteen silloin vielä täyttymättömän ennustuksen kanssa, jonka hän esitti. Johto-

päätöksen, jonka hän siten teki tästä, hyväksyi koko seurakunta siinä vakaumuksessa, että pyhä henki opetti heille niin. Tutki Apt. 15:13-18.

”Sillä pyhä henki esti heitä julistamasta sanaa Aasiassa.”

— Apt. 16:6

Tekstin ilmaisutapa näyttää tukevan yleistä ajatusta, että pyhä henki on persoona, joka puhui, kielsi jne. Mutta tekstin tutkiminen yhteytensä valossa näyttää sen olevan täysin sopusoinnussa kaiken sen kanssa, mitä olemme aiheesta oppineet; että pyhä henki on Jehova Jumalan pyhä vaikutus, voima, ja Jeesuksen Kristuksen, jonka pyhän voiman kautta Isän ja Pojan tahto — jollakin tavalla — ilmaistaan vihkiytyneille. Meille ei varsinaisesti sanota kuinka henki esti apostolia ja hänen seuralaisiaan jatkamasta Vähässä Aasiassa alettua lähetystyötä, mutta luultavasti heitä estettiin menemästä Aasiaan — epäsuotuisat olosuhteet estivät sen. Olkoon asia kuinka tahansa, meille on tärkeää tietää ainoastaan, että Jumala itse johti työtään ja että apostolit olivat hänen johtamiensa ja kuljettamiensa — Herran henki johti heitä; hän käytti näkymätöntä voimaa ohjatakseen heitä palvelijoinaan.

Joka tapauksessa voimme olla varmat, että Herran johto oli tällä kertaa selvempi kuin pelkkä vaikutelma apostolin mielessä. Kertomuksen jatkossa (jae 9) meille annetaan kuvaus yhdestä tavasta, jolla henki johtaa sellaisissa tapauksissa — Paavalille ilmestynyt näky yöllä. Makedonialainen mies seiso i siinä ja rukoili sanoen, ”Tule yli Makedoniaan ja auta meitä.” Tämän kautta hän tuli täysin vakuutetuksi, että Herra oli kutsunut heidät saarnaamaan evankeliumia Makedoniassa, minkä tähden he heti koettivat lähteä sinne. Nämä eri tilanteet osoittavat meille, että Jumala apostolien päivinä opetti ja johti palvelijoitaan melkein samalla tavalla kuin nyt, samanlaisten välikappaleiden kautta. Sellaisten epäsuorien, persoonattomien ilmoitusten voidaan oikeudella sanoa tulevan Herran pyhältä hengeltä, voimalta tai vaikutukselta, tai sen kautta. Jos enkeli olisi tuonut sanoman Paavalille niin kuin Pietarille vankeudessa (Apt. 5:19; 12:7), tai Herra olisi osoittanut sen henkilökohtaisesti Paavalille niin kuin Damaskon tiellä (Apt. 9:4; 1 Kor. 18:8), sitä ei sovitettaisi Herran pyhään henkeen eli voimaan, vaan Herraan itseensä tai enkeliin.

”Pyhä henki jokaisessa kaupungissa todistaa minulle ja sanoo, että kahleet ja ahdistukset odottavat minua.” — Apt. 20:23

Mikään ei edellytä, että tässä on kysymys pyhän hengen persoonallisuudesta. Päinvastoin, esimerkkinä niistä välikappaleista, joiden kautta Jumalan pyhä henki eli tahto ilmoitti Paavalille tulevista kahleista, huomaa maininta yhdestä niistä, todistustilaisuudesta Kesareassa. (Apt. 21:11) Kesarean seurakunnassa oli mies nimeltä Agabus, jolla oli silloin niin tavallinen profetoimisen lahja. Meille kerrotaan: ”Ja tultuaan meidän luoksemme hän otti Paavalin vyön, satoi sillä jalkansa ja kätensä ja lausui: Näin sanoo pyhä henki: 'Sen miehen, jonka vyö tämä on, juutalaiset näin sitovat Jerusalemissa ja antavat pakanain käsiin.' Sen tähden ystävät koettivat ensin saada apostolia luopumaan menosta Jerusalemiin, mutta hän oli päättänyt olla puuttumatta Herran suunnitelmaan hänen suhteensa; hän päinvastoin selitti olevansa valmis ei ainoastaan käymään sidottavaksi, vaan myös kuolemaan Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden. (Huomaa, ettei

Paavali sanonut mitään pyhästä hengestä – että hän olisi ollut valmis kuolemaan pyhän hengen nimen tähden)

Ja kun hänen ystävänsä näkivät etteivät he voineet saada häntä luopumaan aikomuksesta, hekin sanoivat, ”Tapahtukoon Herran tahto!” Siten pyhän hengen todistusta pidettiin ensimmäisessä seurakunnassa aina ainoastaan Herran Jeesuksen tahtona, jonka tahto oli myös Isän tahto. — Apt. 21:10-14

”Pyhä henki on teidät pannut kaitsijoiksi”

”Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon pyhä henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa.” — Apt. 20:28

Nämä sanat oli tarkoitettu Efeson seurakunnan vanhimmille. Tässä apostoli kiinnittää huomion siihen tosiasiaan, että heidän asemansa totuuden palvelijoina seurakunnassa ei riippunut ainoastaan heidän omasta tai seurakunnan päätöksestä ja hyväksymisestä; vaan että Herra henkensä kautta oli vaikuttanut heidän vanhimmiksi valitsemisessaan. Hän halusi tehdä heille selväksi, että koko heidän virkansa arvo oli siinä, että Jumala oli tunnustanut heidät kaitsijoiksi ja että he olivat seurakunnan palvelijoita Herran kutsumisen perusteella, hänen pyhän henkensä eli vaikutuksensa kautta, joka oli ohjannut ja johtanut niitä, jotka olivat valinneet eli asettaneet heidät. Siten apostoli sanoo toisessa paikassa osoittaen seurakunnalle, ei maailmalle: ”Kullekin [Kristuksessa] annetaan hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi... Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia apostoleiksi, toiseksi profeetoiksi, kolmansia opettajiksi... Ja voimavaikutukset ovat moninaisia, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama.” — 1 Kor. 12:7,28,6

Näillä sanoilla apostoli osoittaa, että kaikki seurakunnan palvelijat ovat Jumalan asettamia hänen pyhän henkensä johdon kautta — ei Isästä ja pojasta riippumattomana työkentelevän pyhän hengen. Jumala pitää Kristuksessa silmällä kansaansa, seurakuntaa, henkensä kautta — pyhän voimansa vaikutuksen kautta, joka toimii kaikkivoipana ja kaikitietävänä — kautta koko Hänen maailmankaikkeutensa. Tämä vastustaa ajatusta, että pyhä henki on toinen persoona, ja osoittaa, että Herra suoritti työn pyhän henkensä kautta. Nämä vanhemmat olivat vihkiytyneet Herran palvelukseen ja tulivat valituiksi palvelijoiksi, vanhimmiksi, opettajiksi jne. seurakunnalle henkilökohtaisen sopivuuden ja ominaisuuksien kautta, pyhän hengen johdolla — Jumalan tarkoituksen, Jumalan hengen eli mielen mukaisesti. Ja vaikka heidät oli kutsuttu ihmisten kautta, he olivat kuitenkin vastaanottaneet virkansa Jumalan heille antamana ja määräämänä, ja heidän oli pidettävä itseään vastuunalaisina sen mukaisesti.

Pyhä henki opettajana

”Meille Jumala on sen ilmoittanut henkensä kautta, sillä henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin... siitä me myös puhumme, emme inhimillisen viisauden opettamin sanoilla, vaan hengen opettamilla.” — 1 Kor. 2:10-13

Tämä teksti todistaa, niin kuin jo olemme esittäneet, että kun Jumalan lapset ovat ottaneet hänen pyhän henkensä eli mielensä vastaan, se valmistaa heidän mielensä kykeneviksi käsittämään hänen suunnitelmansa. Ainoastaan tulemalla täyteen sopusointuun

Jumalan kanssa hänen totuuden sanansa kautta ja sen kautta, että sen henki, sen täysi merkitys, tulee meille selväksi, tulemme kykeneviksi käsittämään Jumalan syvyyksiä. Huomaa, että apostoli tässä asettaa ”sen hengen, joka on Jumalasta” ja joka vaikuttaa meissä, ”maailman hengen” vastakohtaksi, joka asuu ja vaikuttaa luonnollisessa ihmisisässä. Ja yhtä varmaan kuin maailman henki ei ole mikään persoona, vaan maailmallinen mieli eli vaikutus, Jumalan henki ei myöskään ole persoona, vaan se on Jumalan pyhä henki – vaikutus, asenne – joka asuu ja vaikuttaa hänen lapsissaan.

”Se, mikä Jumalan hengen on”

”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on arvosteltava hengellisesti.” – 1 Kor. 2:14

Tämä erittäin voimakas lausunto on täydessä sopuinnossa kaiken sen kanssa, mitä jo olemme nähneet. Samassa määrin kuin ihminen on maailman hengen vallassa, samassa määrin hän on myös valmistumaton ja kykenemätön oikein arvostelemaan niitä syviä, kätkeytyjä ja ihania asioita, jotka kuuluvat Jumalalle – ”minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” Nämä syvät asiat, tai niin kuin Jeesus kutsuu niitä, ”helmet”, eivät ole itsekkäitä, maailman hengen täyttämiä Raamatussa mainittuja ”sikoja” varten; se on niitä varten, jotka ovat puhdistetut veden pesossa sanan kautta, jotka on tuotu likelle Herraa uskonsa kautta kalliiseen vereen ja ovat pyhitetyt, täysin vihkiytyneet hänelle. Jumalan hyvä tahto on paljastaa näille askel askeleelta hyvyyksiään, niin, kaikki armonsa rikkaudet – aina sitä mukaa, kun totuuden eri osat tulevat ”ruoaksi aikanaan.”

Tämä on hyvin ankaraa tekstiä, niin kuin jokainen voi huomata. Se tekee jyrkän eron langenneen ihmisen ja uuden, hengellisen, luomuksen välillä. Jokaiselta, joka on sokea syvemmille henkisille totuuksille, puuttuu varmasti tässä tekstissä puhuttu todistus eli merkki lapseudesta, elämänyhteydestä taivaallisen Isän kanssa ja uskollisuudesta häneen. Niille, jotka ovat välinpitämättömiä asioista, jotka apostoli sanoo Jumalan valmistaneen niille, jotka rakastavat häntä, on tässä raamatunpaikassa selvä viittaus, että syy heidän välinpitämättömyyteensä on siinä, että heiltä puuttuu Herran henki. Ja kuitenkin olemme tunteneet seurakunnan opettajiksi tunnustautuneita miehiä, jotka eivät ole ainoastaan myöntäneet tietämättömyyttään näistä asioista, vaan jotka ovat kerskailleetkin siitä. Näin he antavat tietää, ettei heillä ole Jumalan mieltä, ei tietoa hänen suunnitelmastaan ja ettei heillä niin ollen ole paljoakaan Jumalan henkeä, totuuden henkeä – eivätkä he vastaavasti voi omistaa paljoa totuudesta. Tässä on meille koetinkivi, joka osoittaa asuuko Jumalan henki meissä vai ei, onko meillä kyky nähdä ja arvostella niitä asioita, jotka ovat Jumalasta ja jotka ovat kätkeytyjä maailmallisilta – ”meille Jumala on sen ilmaissut henkensä kautta.”

”Voitelu pyhältä”

”Teillä on voitelu pyhältä ja kaikilla teillä on tieto.” ”Ja teissä pysyy se voitelu, jonka olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa; vaan niinkuin hänen voitellunsa opettaa teitä kaikessa, niin se opetus on myös totta eikä ole valhetta; ja niinkuin se on opettanut teitä, niin pysykää hänessä.” – 1 Joh. 2:20,27

Sana ”voitelu” tässä tekstissä muistuttaa ajattelevaa raamatuntutkijaa voiteluöljystä, joka vuodatettiin Israelin ylimmäisten pappien ja kuninkaiden pään päälle, kun he astuivat virkoihinsa. Niin kuin Israelin kansa esikuvasi Jumalan totista Israelia, niin olivat myös heidän pappinsa ja kuninkaansa esikuvia Kristuksesta, suuresta vastakuvallisesta Ylimmäisestä Papista ja Kuninkaasta. Ja niin kuin nämä papit ja kuninkaat virkoihinsa astuessaan voideltiin ”pyhällä voiteluöljyllä”, niin voideltiin Jeesuskin, kun hän vihkiytyi, pyhällä hengellä. Siten hänestä tuli Kristus – Jumalan voideltu.

Valittu seurakunta on määrätty ”Kuninkaalliseksi Papistoksi” Herransa ja Päänsä johdossa – jäseniksi Voidellun (Kristuksen) ruumiiseen. Voitelun pyhän hengen, joka tuli Jeesukseen hänen kasteessaan Jordanilla, jota seurasi ”kaikki valta taivaassa ja maan päällä”, kun hänet herätettiin kuolleista Isän pyhän hengen eli voiman kautta (Matt. 28:18; Ef. 1:19,20), hän vuodatti Isän suostumuksella helluntaina seurakuntansa edustajiin. Esikuvassa voiteluöljy valui ”Päästä” alas ”ruumiille”, hänen seurakunnalleen, ja sen jälkeen niille uskollisille, jotka pysyvät Kristuksen ruumiissa, on tunnustettu Jumalan sanassa Jumalan valituiksi, hänen voitelemikseen (Kristuksessa) hallitsemaan ja siunamaan maailmaa, kun he ensin voitelun hengen johdolla ovat tulleet ”Jumalan opettamiksi.”

Esikuvallinen voiteluöljy oli hyvänhajuista. Kuinka kauniisti ja voimallisesti tämä vertauskuvaakaan kaikissa niissä, jotka tulevat vastakuvallisesta voitelusta osalliseksi, Jumalan hyvää vaikutusta, joka synnyttää pyhyttä, ystävällisyyttä, kärsivällisyyttä, veljesrakkautta ja rakkautta kaikkiin! Minkä suloisen, puhtaan ja runsaan hyvän tuoksun tuokaan tämä rakkauden pyhän hengen voitelu kaikille, jotka saavat sen! Kuinka kömpelö, epähieno ja taitamaton ”ulkonainen ihminen” (”saviastia”) lieneekin, se saa kuitenkin pian vastaanottaa osansa sisäisen aarteen, uuden sydämen eli mielen, sulostuttavasta ja puhdistavasta vaikutuksesta – se saa osansa pyhän hengen voitelusta ja saatetaan sopuisointuun sen kanssa, mikä on totta, kunnioitettavaa, oikeaa, puhdasta ja rakastettavaa. — Fil. 4:8

Sana ”voitelu” (kreik. *chrisma*) on täydellisesti sopusoinnussa oikean käsityksen kanssa pyhästä hengestä – että se on Jumalan vaikutus, näkymätön voima, joka vaikuttaa hänen käskyjensä ja lupaustensa kautta tai muulla tavalla, kuinka Kaikkietävä, Kaikki-voipa, kulloinkin hyväksi näkee. Tuo sana ei todellakaan tue ajatusta pyhän hengen persoonallisuudesta. Kuinka me voimme tulla voidelluksi jollain persoonalla?

Mutta joku saattaa ehdottaa, että sanonnassa ”voitelu Pyhältä” ”Pyhällä” tarkoitetaan pyhää henkeä. Me vastaamme, Ei: ”Pyhä” tarkoittaa Isää. Pietari julisti kuvatessaan helluntaisiunausta, että pyhä henki ”vuodatettiin” – niin kuin voiteluöljy vuodatettiin. Jos apostoli olisi ajatellut henkeä persoonaksi, hän ei olisi voinut sanoa ”vuodattanut”, vaan hänen olisi täytynyt sanoa ”lähettänyt.” Puhuen Jeesuksesta Paavali sanoo, ”koska hän [Jeesus] siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut [Joelin ennustuksessa] luvattun pyhän hengen [kreik. teksti], on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette” (Apt. 2:33) – sen ihmeellisen voiman, joka ilmeni eri tavoilla: tulisten kielten kautta, tekemällä oppimattomat miehet ajattelijoiksi ja taitaviksi miehiksi, ja saattamalla heidät kykeneviksi puhumaan monilla eri kielillä. Edelleen luumme Joelist,

”Minä [Jumala] vuodatan henkeni.” Voiko kukaan väittää olevan sopivaa puhua näin persoonasta? Tai että Jumala olisi antanut hänet Kristukselle, ja että hänet vuodatettiin, ja hän tuli nähdyksi sekä koetuksi kuten ”se.” Ei varmastikaan. Se olisi ainakin ollut liian kohtuuton ja sopimaton puhuttelutapa, mikäli se sovitettaisiin kolmiyhteisen Jumalan, ”yhdenvertaisia voimassa ja kunniassa,” kolmanteen jumalaan.

Mutta nyt on jäljellä yksi monille niin vaikea kohta; nimittäin että ne, jotka ovat saaneet hengen voitelun, tietävät kaiken. Kuinka monet Jumalan totisista lapsista ovatkaan olleet täysin varmoja, etteivät he tienneet kaikkea, ja ovat sen tähden epäilleet, ovatko he ollenkaan saaneet hengen voitelua! Tämä vaikeus katoaa, kun nojautuen vanhimpiin kreikkalaisiin käsikirjoituksiin käännäimme paikan näin: ”Teillä on voitelu Pyhäältä, ja te tiedätte sen kaikki.” Niin, todellakin, kaikki totiset Jumalan lapset tietävät varsin hyvin, mikä ero on luonnollisen sydämen eli mielen ja uuden, rakkauden sekä vanhurskauden hallitseman sydämen eli mielen, uuden tahdon, välillä.

Ja kuinka monet Jumalan nöyryimmistä ja rakastettavimmista lapsista ovatkaan ihmetellen lukeneet sanat, ”teissä pysyy se voitelu, jonka te olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa.” He sanovat: ”Sellaista voitelua emme ole saaneet, sillä tarvitsemme suuresti jonkun opetusta, emmekä tiedä juuri mitään muuta kuin minkä olemme saaneet oppia joko suoraan tai epäsuorasti ihmisten välityksen kautta.” Ja elleivät nämä nöyrät sielut näkisi, että parhaimmatkin tuntemiensa pyhien keskuudessa samalla tavalla tarvitsevat inhimillisiä opettajia ja pitävät niitä arvossa, he tuntisivat itsensä rehellisen ajatuksensa perusteella kovin alakuloisiksi. Toiset taas, jotka ovat vähemmän rehellisiä ja pyhittyneitä, koettavat pettää itseänsä ja muita väittämällä etteivät he ole oppineet ihmisiltä mitään, vaan että he ovat oppineet kaiken tietämänsä suoraan pyhän hengen henkeytyksen kautta. He eivät huomaa, että he siten laskevat itsensä mitä täydellisimmässä määrässä kaikissa ajatuksissa ja sanoissa erehtymättömäksi. He eivät myöskään huomaa, että kun he väittävät kaikkien ajatusten, sanojensa ja töittensä olevan pyhän hengen heille antamia, he siten myös laskevat Jumalan pyhän hengen syyksi kaikki tekemänsä erehdykset ja tyhmyydet.

Jos tämä lause otetaan kirjaimellisesti, se vastustaa Raamatun yleistä todistusta. Eikö apostoli Paavali mainitse nimenomaan hengen lahjoiksi seurakunnalle mm. apostolit, profeetat, paimenet, opettajat, evankelistat. Miksi antaa näitä seurakunnalle, jos se ei ole kenenkään ihmisen opetuksen tarpeessa? Mitä Paavali sanoo syyksi siihen, että Jumala on asettanut nämä erityiset lahjat seurakuntaan? Kuulkaamme häntä: ”tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan pojan tuntemisessa.” — Ef. 4:11-13, Vertaa 1 Kor. 12:28-31

Ei ole oletettavaa, että Johannes olisi tahtonut vastustaa Paavalia ja muita apostoleja — kaikkia niitä, jotka olivat opettajia ja opettivat seurakuntaa etsimään hengen tahtoa valitessaan paimenia, opettajia ja kaitsijoita, ja pitämään kunniassa niitä, joilla siten oli valvottavanaan ja etsittävänsä sielujen paras ikään kuin sellaisia, joiden on tehtävä tili Herran edessä. (Hebr. 13:17) Paavalin käsityksen mukaan seurakunta oli sellaisten palvelijain tarpeessa, jotka olivat kykeneviä opettamaan (1 Tim. 3:2), neuvomaan terveellä opil-

la ja tarvittaessa myös ankarasti ojentamaan vastaansanojia, jotta tulisivat uskossa terveiksi. (Tiit. 1:9,13; 2 Tim. 2:25) Heidän tuli tunnustaa alipaimeniksi sellaiset, jotka eivät ”herroina hallitse” seurakuntaa, Jumalan perintöosaa, vaan jotka kaitsevat laumaa ”antamalla heille ruokaa ajallaan” – välttämällä sellaisia opettajia, jotka kallistavat korvansa suosiolle ja imartelulle. – 1 Piet. 5:2-4

Lisäksi apostoli Johannes oli itse opettaja ja juuri tässä kirjeessä (1 Joh.) hän esittää opetuksia, joita sekä hän että me pidämme arvossa terveenä oppina, jota oli välttämätöntä opettaa. Ei kukaan, joka lukee Johanneksen kirjeitä, voisi pitää niitä ainoastaan tavallisina seurustelukirjeinä ilman opetuksia tai neuvoja. Eikö hän aloita kirjeen sanomalla, ”minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme [opetamme], että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme.” (1:3) Ja edelleen hän sanoo, ”tämän minä kirjoitan teille [opettaakseni teitä], ettette syntiä tekisi.” (2:1) ”Kuitenkin minä kirjoitan teille uuden käskyn [uuden opetuksen].” (2:8) Ja taas: ”Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää [vaan ottakaa vaari opetuksistani]. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas.” (3:7) ”Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä [tottelee oppiamme, opetustamme].” (4:6) ”Tämän minä olen kirjoittanut teille... tietääksenne [tulisitte opetuiksi].” (5:13) Ja hän lopettaa kirjeensä hyvin tärkeällä opetuksella sanoen, ”Lapsukaiset, kavahtakaa epäjumalia [älkää osoittako kenellekään sitä uskollisuutta, älkääkä antako kenellekään sitä kunniaa, joka kuuluu Jumalalle].”

Tästä näemme, ettei apostoli voinut tarkoittaa, ettei seurakunta tarvitse inhimillisiä opettajia. Näemme päinvastoin, että hän nimenomaan tunnustaa ihmisopettajat pyhän hengen välikappaleiksi, jotka ovat saaneet tehtäväksi olla seurakunnan opettajia. Mitä hän sitten tarkoittaa sanoilla, ”te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa” ja ”hänen voitelunsa opettaa teitä kaikessa”? Vastauksen tähän kysymykseen saamme tarkastamalla yhteyttä jo pohdittujen tosiseikkojen valossa.

Oppineet otaksuvat, että Johanneksen ensimmäinen kirje on kirjoitettu v. 90 jKr. Siihen aikaan oli Kristinusko jo hyvin tunnettu maailmassa. Se oli koonnut lihallisen Israelin ”jäännöksen” ja sen kannattajat olivat joutuneet vihan ja vainon alaisiksi juutalaisten suurimman osan puolelta, ja he olivat tulleet hajotetuksi kaikkiin silloisen sivistyneen maailman osiin. Sen ajan kreikkalaiset filosofit löysivät kristinopissa paljon sellaista, joka miellytti heitä niin, että he koettivat yhdistää sen pakanallisen filosofiansa kanssa tullakseen kristityiksi filosofeiksi ja filosofisiksi kristityiksi – yhä pitäen kiinni filosofioistaan, joita Paavali kutsuu ”tiedon nimellä kulkeväksi valhetiedoksi.” (1 Tim. 6:20) Nämä filosofit olivat tarpeeksi halukkaita tunnustamaan Jeesuksen hyväksi ihmiseksi ja viisaaksi opettajaksi, mutta he kielsivät, että hän oli Jumalan Poika, että hän jätti ”Jumalan muodon” eli henkilöontonsa ja ”tuli lihaksi” lunastaakseen ihmissuvun ja tullakseen iankaikkisen elämän antajaksi kaikille niille, jotka tottelevat häntä. Kun he opettivat tulevaa iankaikkista elämää, heitä ilahdutti sellaisen opin löytäminen kristityillä; mutta erotuksena oli, että filosofit (Platon ym.) opettivat, että ikuinen elämä, kuolemattomuus, on inhimillinen ominaisuus, joka on kaikilla ihmisillä luonnostaan, kun taas kristityt opettivat, ettei iankaikkinen elämä ole perinnöllinen, vaan se on Jumalan lahja Kristuksen kautta, tarkoitettu ainoastaan niille, jotka ottavat hänet vastaan. – Room. 2:7; 5:15,21; 6:23; 2 Kor. 9:15

Käytännössä nämä filosofit sanoivat kristityille: ”Meitä ilahduttaa tutustua niin kunnioitettavaan, järkevään ja vapaaseen kansaan. Teidän suuri opettajanne Jeesus on todella onnistunut vapauttamaan teidät monista juutalaisten totutuista tavoista ja taikauskoista, jonka tähden me onnittelemme teitä. Mutta te olette kuitenkin vielä jossain määrin sidottuja. Jos te tutkitte meidän oppejamme, tulette vielä suurempaan vapauteen. Te tulette pian huomaamaan, että meidän filosofiamme avulla olette vieraantuneet pois niistä monista opinkohdista, joissa nyt vielä olette sopusoinnussa juutalaisten kanssa, esim. heidän toivostaan Messiaan valtakunnasta, heidän uskostaan ainoastaan yhteen Jumalaan, ja teidän päähänpistostanne, että Jeesus, teidän opettajanne, oli hänen aino-syntyinen Poikansa jne.” — 2 Piet. 2:19; Juuda 4

Johannes kirjoitti tämän kirjeen lujittaakseen ja aseistaakseen kristittyjä sellaisia vaikutuksia vastaan. Hän kehottaa heitä (1 Joh. 2:24) pysymään niissä opeissa, joita he olivat alussa kuulleet, ja pitämään näitä filosofisia selityksiä valheina ja kaikkia, jotka julistivat niitä, väärinä opettajina, antikristuksen edustajina, josta he niin usein olivat kuulleet, että se ilmenisi seurakunnassa. (2 Tess. 2:3-7; 1 Joh. 2:18) Hän sanoo (jae 26) ”Tämän minä kirjoitan teille niistä, jotka teitä eksyttävät [jotka koettavat kääntää teidät pois Kristuksesta].”

Sitten seuraa nyt tarkastettavanamme oleva jae 27, jonka mukailemme seuraavasti:

”Mutta, rakkaani, mikään sellainen filosofia ei voi eksyttää Jumalan totisia lapsia. Mikään filosofia ei voi täyttyä sitä paikkaa, joka Kristuksella on meidän sydämissämme. Ei mikään oppi voisi saattaa meitä epäilemään sen suuren sanoman täyteyttä ja totuutta, jonka olemme vastaanottaneet Herramme Jeesuksen Kristuksen, taivaallisen Isän rakastetun ja voidellun Pojan, evankeliumina. Usko, joka kerta kaikkiaan on annettu pyhille, ei ole ainoastaan järkävä, vaan se on vaikuttanut teidän keskuudessanne ihmeellisiä ”lahjoja”, niin että muutamat teistä voivat puhua kielillä, toiset tehdä ”voimatekoja (ihmetöitä)” jne., josta nämä filosofit sanovat, että myös Intian fakiirit voisivat tehdä samaa. Sitä paitsi teillä on toinen todistus tämän vanhan opin totuudesta siinä, että se on antanut teille uuden sydämen, että olette tulleet osallisiksi siitä voitelmasta, joka on muuttanut ja uudistanut teidän mielenne sekä tuottaa päivittäisessä elämässänne pyhyiden hengen hedelmiä. Tätä eivät fakiirit voi jäljitellä, eivätkä filosofit, jotka koettavat eksyttää teitä, voi kieltää asianlaidan olevan niin. Näillä pyhän uskomme perustuksilla — että Kristus Jeesus oli Jumalan poika ja lunastajamme eikä pettäjä, sekä ettei kellään muulla voi olla iankaikkista elämää paitsi sillä, joka tulee elämän yhteyteen hänen kanssaan — te ette ole enemmän opetuksen tarpeessa, ei noiden väärin opettajien puolelta eikä minun puoleltani. Ja niin kauan kuin pyhä henki asuu teissä, se varjelee teidät, etteivät sellaiset Jumalaa pilkkaavat antikristilliset opit eksyttäisi teitä. Niin kauan kuin muistatte, että ”Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä” tuli sydämiimme vastaanottaessanne Jeesuksen Jumalan Poikana ja Jumalan ainoana pelastuksen voimana, niin kauan säilyttää myös tämä henki teidät lujina ja järkähtämättöminä tässä suhteessa. Ja te huomaatte, että tämä teidän uskollisuutenne koetteleminen rakkauden pyhää henkeä kohtaan, jonka olette saaneet Isän ja Pojan kautta, auttaa teitä koettelemaan ja oikein tuomitsemaan kaikkea; sillä kaikki, mikä vastustaa tätä rakkauden henkeä tai ei tunne sitä, on paha henkeä, väärää oppia. Muistakaa myös, että pyhä henki opettaa, että jos ollenkaan voimme saada

palkkaa, meidän täytyy ”pysyä hänessä” – Kristuksen hylkääminen merkitsee kaiken kadottamista.”

”Sanomattomilla huokauksilla”

”Henki itse rukoilee puolestamme sanomattomilla huokauksilla. Mutta sydänten tutkija tietää, mikä hengen mieli on.” – Room. 8:26,27

Monet ovat ymmärtäneet surkuteltavan väärin nämä sanat, jotka on aiottu selittää Jumalan lapsille taivaallisen Isän rakkautta heihin ja huolta heistä. Muutamat sanovat meille, että pyhä henki huokaa heidän puolestaan Isän tykö; toiset koettavat itse ilmaista huokaukset kuuluvasti; toiset taas luulevat, että mitä enemmän he huokaavat, sitä enemmän he auttavat pyhää henkeä ilmaisten sen, mitä henki ei voi sanoa – vaikka he eivät tiedä miten. Olisi todella kummallista, jos pyhä henki olisi persoona ja lisäksi, niin kuin katekismukset opettavat, yhdenvertainen Isän ja Pojan kanssa vallassa, jos sen täytyisi sanomattomin huokauksin huoata Isän ja Pojan tykö Jumalan lasten eduksi. Jeesus sanoi, että me voimme tulla suoraan hänen tykönsä ja suoraan Isän tykö vakuuttaen, että ”Isä itse rakastaa teitä.” Kuitenkin ovat muutamat vallalla olevan kolminaisuusopin perusteella saaneet tästä raamatunpaikasta sen hämmentävän käsityksen, että pyhän hengen toimena olisi olla välittäjänä toiselta puolen Isän ja Pojan ja toiselta puolen Jumalan lasten välillä ollaksemme heille otolliset.

Mutta silloinkaan, kun käsitämme pyhän hengen persoonaksi, emme voi saada tätä paikkaa sopusointuun muun Raamatun ja järjen kanssa, sillä se väittää, ettei pyhä henki kykene ilmaisemaan itseään järkevästi. Tiedämme, että Jumalan henki (mieli, tahto) menneinä aikoina löysi yllin kyllin ilmaisukeinoja profeettain sanoissa ja töissä; emme voi uskoa, että sillä nyt olisi vähemmän kykyä ilmaista itseään.

Erehdys on siinä, että Jumalan hengeksi luullaan sitä, jonka sanotaan huokaavan. Mutta sen sijaan rukoileekin Jumalaa meidän oma henkemme, pyhien henki, ja useinkaan se ei voi oikein ilmaista itseään. Katsaus tekstiin ja sen yhteyteen osoittaa tämän tulkinnan oikeaksi. Apostoli oli juuri kirjoittanut synnin rasittamasta ihmiskunnasta, joka huokaa orjuudessaan. Hän vakuuttaa meille, että sille annetaan vapaus, kun seurakunta, Jumalan lapset, ”Pelastusruhtinaansa” johdolla ovat tulleet kirkastetuiksi (jakeet 19-21). Maailman huokaamisesta siirtyy apostoli sitten puhumaan meidän huokaamisestamme sanoessaan, ”myös me, joilla on hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksiottoa, meidän ruumiimme lunastusta.” – jae 23

Huokauksemme ovat ilmauksia kerran maailmallisen mutta nyt uudistuneen ja muuttuneen mielen kaipuusta saada luvattu pelastus. Niin kauan kuin meillä on inhimilliset ruumiit ja olemme perittyjen heikkouksien (perisyynnin) rasittamat, olemme uusina luomuksina lihan orjuuttamia; sen tähden huokaa henkemme (uusi, pyhä, hengellinen mielemme) odottaen vapautusta, muuttumista Kristuksen kaltaisuuteen, mikä tulee osaksemme ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Apostoli selittää, että uskon kautta voimme laskea maallisen ruumiimme kuolleeksi ja pitää itseämme täydellisinä uusina luomuksina sekä siten katsoa itsemme nyt jo pelastetuiksi – ”pelastetuiksi toivossa.” (jae 24) Osoitettuaan ensin kuinka voimme käsittää asemamme hän selittää, että Jumalan näkökannalta

katsoen meidät lasketaan uusiksi, pyhiksi ja henkiolennoiksi. Jumala ei katso lihaamme eikä sen heikkouksia ja epätäydellisyyksiä, vaan hän katsoo henkeen, mieleen, aikomukseen, tahtoon, hänen palvelukseensa vihittyyn uuteen luomukseen. Jumala tietää, että pyhä henkemme (uusi mieleemme) on halukas ja liha heikko, eikä hän sen tähden tuomitse meitä lihan vaan hengen mukaan.

Tähän suhteeseen Jumalan kanssa tulimme sikiämällä hengestä ja saamalla uuden tahdon, kokonaan alistamalla oman tahtomme Herran tahdon alle, ja me saimme tuon uuden aseman kautta myös uuden toivon, josta iloitsimme; ”samoin myös henki [uusi, pyhä mieleemme] auttaa meitä heikkoudessamme [täyttää, mitä meidän ruumiillisesta täydellisyydestämme puuttuu]. Sillä me emme tiedä mitä meidän pitää [edes] rukoileman, niinkuin rukoilla tulisi [ja vielä vähemmän kykenemme tekemään sitä, mitä mielellämme tahtoisimme], mutta henki itse [pyhä mieleemme] rukoilee [sanoja ”meidän puolestamme” ei ole vanhimmissa käsikirjoituksissa] sanomattomilla huokauksilla [rukoilee huokauksin, joita ei voi sanoilla ilmaista]. Mutta sydänten tutkija [Jumala] tietää, mikä hengen [meidän henkemme] mieli [kreik. phronema = taipumus] on, sillä henki [henkemme] rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä.”

Toisin sanoen, Jumala on niin hyvä, että hän katsoo lastensa sydämen toivomuksiin sekä rukouksessa että palveluksessa ottamatta huomioon heidän lihansa — saviastian — epätäydellisyyksiä. Hän ottaa huomioon nämä sydämen eli hengen rukoushuokaukset ja toiveet.

Tämä on suuri onni Jumalan lapsille, sillä me tietämättömyydessämme ja heikkoudessamme rukoilemme usein aivan väärin. Ajattelemme tätä joka kerta, kun kuulemme Jumalan lasten rukoilevan, että tulisivat kastetuiksi pyhällä hengellä ja tulella. Sellainen rukous lausutaan hyvällä omalla tunnolla ja halusta saada siunaus, mutta ymmärtäen lainaamansa Raamatunpaikan täysin väärin hän pyytää todellisuudessa saada ensin siunauksen ja sitten kirouksen, rangaistuksen. Johannes kastaja ennusti, että Kristus kastaisi heidät (juutalaiset) pyhällä hengellä ja tulella. Pyhän hengen kaste tuli helluntaina seurakunnalle ja sitten koko Israelin uskolliselle ”jäännökselle”, joka tuli Kristuksen tykö. Tulikaste oli se hätä sekä täydellinen hajaannus ja hajottaminen, joka v. 70 jKr. kohtasi Jumalan suosiosta suljettua Juudan kansaa. Rakkaudessaan Jumala ei kuitenkaan kuule kansansa rukouksia heidän erehdystensä mukaan, vaan heidän aikomustensa mukaan — antaen heille ainoastaan siunauksia.

Vastustaja on johtanut toisia jonkin langenneen inhimillisen luonnon heikkouden kautta yhteen tai toiseen harha-askeleeseen. He tuntevat itsensä alakuloisiksi, kun heidän pitää lähestyä taivaallista armoistuinta rukouksessa. He eivät voi ilmaista tunteitaan sanoin, he voivat ainoastaan murheissaan huoata hengessään Jumalan tykö. Mutta taivaallinen Isä ei ole määrännyt, että heidän ensin täytyy pukea sydämensä rukous asianmukaisesti sanoihin, ennen kuin hän voi kuulla sen; sen sijaan hän kuuntelee armosaan heidän toivomuksiaan, heidän sydämensä sanomattomia huokauksia, joilla he pyytävät hänen anteeksiantoon, siunaustaan ja lohdutustaan. Ja hän vastaa näihin sanattomiin rukouksiin — hän antaa voimaa ja siunausta sekä tiedon autuaasta anteeksiannosta.

Tätä tarkoittaa apostoli sanoilla, ”Henki itse rukoilee [puolestamme] sanomattomilla huokauksilla.” Ja edempänä hän yhdistää todistelunsa lyhyeen muotoon sanoen, ”Mitä me siis tähän sanomme? [Siihen tosiasiaan nähden, että Jumala on järjestänyt kaikki parhaaksemme, että hän jättää huomaamatta heikkoutemme ja epätäydellisyytemme siinä määrin kuin ne ovat ristiriidassa mieleemme kanssa pitäen niitä olemattomina, että hän jättää huomioon ottamatta rukouksiemme puutteellisuuden ja kykenemättömyytemme oikein esittää toivomuksemme, ja siunaa meitä sydämemme eli henkemme halun mukaan vieläpä silloinkin, kun epätäydelliset rukouksemme eivät voi lausua sitä – me päätämme, että] jos Jumala [siten] on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?” – Room. 8:31

Kuinka henki nuhtelee maailmaa?

”Kun hän [totuuden henki] tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion” – Joh. 16:8

Tutkimme nyt tätä tekstiä, jonka muutamat tulkitsevat siten, että pyhä henki vaikuttaa syntisissä kääntääkseen heidät. Me väitämme, että tämä tulkinta on väärä. Raamattu oikein tulkittuna opettaa, että pyhä henki on luvattu ainoastaan pyhitetyille eli vihkiytyneille uskovaisille; ettei sitä anneta uskottomille ja ettei se siten voi vaikuttaa heissä sillä tavoin kuin yleisesti väitetään. Tämän maailman lapsilla on päinvastoin tämän maailman henki; ainoastaan Jumalan lapsilla on Jumalan pyhä henki (mieli, tahto). ”Maailman henki” eli ”lihan mieli on vihollisuutta Jumalaa vastaan.” Ja lihallis(maailmallis)mielinen ei voi ymmärtää sitä, mikä Jumalan hengen on, koska se on arvosteltava hengellisesti – ainoastaan ne voivat ymmärtää sen, joilla on pyhä henki. Tästä seuraa, että missä hyvänsä löydämmekin pyhän hengen, joka osoittautuu olevansa sopusoinnussa Jumalan kanssa ja tottelevainen hänen tahtoaan ja johtoaan kohtaan, se ilmaisee, että kääntyminen ja sikiytyminen uuteen elämään on tapahtunut. Tämän kanssa ovat sopusoinnussa apostolin sanat, ”Jolla ei ole Kristuksen henkeä, se ei ole hänen omansa.” Ne, joilla ei ole Kristuksen henkeä ja jotka siis eivät ole hänen, muodostavat maailman ylimalkaan. He eivät kuulu Kristukselle, koska he eivät ole saaneet Isän henkeä.

Jumalan henki on niiden hedelmien kautta, joita se tuottaa meissä, ja sen todistuksen kautta, jonka se antaa sanassa, todistuksena siitä, että olemme uudesti siinneitä. On kaikille selvää, että Jumalan henki, joka on seurakunnassa, ei ole se henki, joka on maailmallis- ja lihallismielisissä, joita kutsutaan Raamatussa ”vihan lapsiksi”, ”tämän maailman lapsiksi” ja ”perkeleen lapsiksi.” Muistakaamme kuitenkin, että ”totuuden henki”, ”rakkauden henki”, on suureksi osaksi hillinnyt ja parantanut maailman henkeä, että vaikka se vielä on pimeyden, itsekkyyden ja lihan henki, maailma koettaa kuitenkin jossain määrin ja ainakin ulkonaisesti jäljitellä muutamia pyhän hengen kauniita ominaisuuksia. Olisi todella ihmeellistä, ellei pyhyden hengen ihanuus, sellaisena kuin se esiintyy ystävällisyydessä, hyvydessä, suvaitsevaisuudessa ja kärsivällisyydessä, tekisi mitään vaikutusta kääntymättömiin.

Osa maailman ihmisistä viljelee ja kehittää näitä hengen kauniita ominaisuuksia, koska ne lasketaan elämän viehätukseen kuuluviksi, hyvän kasvatuksen, hyvän maun jne.

merkeiksi; ja monet, joiden sydän ei ole sopusoinnussa pyhyiden hengen periaatteiden kanssa, jäljittelevät näitä ihania ominaisuuksia peittääkseen niillä ikään kuin kultauksella turmeltuneen luontonsa karkeamman metallin – sillä pohjimmiltaan he ovat uudestisyntymättömiä, epäpyhiä ja itsekkäitä, perin juurin ristiriidassa Jumalan ja hänen pyhyiden henkensä kanssa. Meidän täytyy siis tehdä tarkka ero niiden välillä, jotka ainoastaan kultaavat elämänsä pinnan, ja niiden, joiden sydän on muuttunut Herran hengen kautta. Ainoastaan viimeksi mainitut ovat Jumalan lapsia, joilla on hänen suosionsa ja jotka ennen pitkää korotetaan ja kirkastetaan.

Jos nyt Herran henki annetaan ainoastaan niille, jotka ovat hänen omiaan uskon kautta Kristukseen ja vihkiytymisen kautta, mitä Jeesus saattoi sitten tarkoittaa lausueksaan, että totuuden henki näyttää maailmalle synnin, vanhurskauden ja tulevan tuomion?

On helppo huomata, mitä Herra tarkoitti, kun muistamme hänen sanoneen seuraajilleen, joille hänen henkensä tulisi ja joissa se runsain määrin asuisi heidän uskonsa ja tottelevaisuutensa määrän mukaan, että he olisivat maailman valo. Se on totuuden valo, joka säteilee totisesti vihkiytyneestä seurakunnasta ja valaisee maailman ja maailmallis-mieliset nimikristityt, ja joka todistaa maailman syylliseksi, nuhtelee maailmaa. Jeesus sanoi itsestään, kun hän oli tullut voidelluksi Jumalan pyhällä hengellä, ”Minä olen maailman valo,” ja ”Niin kauan kuin olen maailmassa, olen maailman valo.” (Joh. 8:12; 9:5) Ja puhuessaan evankeliumikauden seurakunnalleen, saman pyhän hengen kautta pyhiteityille, hän sanoi, ”Te olette maailman valkeus... Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä.” – Matt. 5:14-16

Apostoli Paavali sanoo puhuessaan samalle ruumiille, ”Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa. Vaeltakaa valkeuden lapsina.” (Ef. 5:8; 1 Tess. 5:5) Ja taas hän sanoo, ”Sillä Jumala [Jumalan henki, totuuden henki]... loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen... levittäisi valoansa.” (2 Kor. 4:6) Niin me huomaamme, että se oli Jumalan totuuden valo, pyhä henki [mielenlaatu], joka loisti sydämiimme ja joka säteilee maailmaan. Sen tähden sanotaankin, ”Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomat ja puhtaat, olisitte tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niinkuin tähdet [valot; alkutekstin mukaan] maailmassa.” – Fil. 2:14,15

Näemme siis, että pyhä henki valaisee maailmaa – ei suoranaisesti, vaan heijastuksen kautta. Jumalan henki ei kommunikoi eikä toimi heidän kanssaan, vaan se vaikuttaa Jumalan lapsissa, joihin se on pannut sinettinsä, säteillen heistä ja siten valaisten maailman pimeyttä.

Paavali kirjoittaa: ”Vaeltakaa valkeuden lapsina... älköönkään teillä olko mitään osallisuutta pimeyden hedelmättömiin tekoihin, vaan päinvastoin nuhdelkaakin niistä... mutta tämä kaikki tulee ilmi, kun valkeus sen paljastaa [ilmaisten pahaksi].” (Ef. 5:8,11,13) Nämä apostolin sanat tekevät meille täysin selväksi millä tavalla pyhyiden henki vihkiytyneissä nuhtelee maailmaa ja todistaa sen syylliseksi; Jumalan totuuden valo, joka on hänen mielenlaatunsa – hänen henkensä – ilmaus ja joka säteilee pyhästä elämästä, on se pyhä henki, joka paljastaa maailman pimeyden ja joka osoittaa niille, jotka näkevät sen, mitä on synti ja vanhurskaus. Ja tämä valaistus synnyttää heissä sen varmuuden, että

tulee tuomiopäivä, jolloin vanhurskaus palkitaan ja synti rangaistaan. Jumalinen elämä on aina jumalattomalle nuhtelu, vaikkei yhtäkään totuuden sanaa voitaisi lausua tai ei olisi paikallaankaan.

Paavali kehottaa pyhittyneitä muistamaan, että he ovat eläviä kirjeitä, jotka kaikki ihmiset tuntevat ja joita kaikki lukevat (2 Kor. 3:2), sillä juuri pyhä henki Jumalan lapsissa nuhtelee epäpyhää, itsekästä henkeä heitä ympäröivässä maailmassa. Vanhurskautettu ja pyhitetty seurakunta on aina seuratessaan Kristuksen askeleissa ollut maailman valo, vieläpä silloinkin, kun sen valolla ei ole ollut niin suurta vaikutusta kuin se on toivonut. Niin oli Jeesuksenkin laita, joka selitti, että kaikki, joissa oli pimeyden henki, vihasivat häntä, koska hänen valonsa henki nuhteli heidän pimeyden henkeään. Tämä oli syynä siihen, että häntä, Suurta Valonkantajaa, vainottiin aina kuolemaan saakka; ja niin myös kaikkien valonkantajien, jotka vaeltavat hänen askeleissaan, täytyy jakaa hänen vainonsa ja kärsimyksensä. — Joh. 16:3; Room. 8:17,18

Vaikka seurakunnan pääasiallisena tehtävänä on ollut työskennellä omaksi kehitykseksi — ”rakentakaa itseänne pyhimmän uskonne perustukselle” (Juuda 20) — kuitenkin on aina toisessa sijassa sen tehtävänä ollut todistaa totuudesta, antaa valon loistaa, todistaa maailma syylliseksi, nuhdella sitä, paljastaa se. Ja tämä nuhteleva on ehdottomasti koskenut enemmän vääriä tunnustajia kuin avoimesti maailmallisia, niin kuin Jeesuksenkin aikana hänen valonsa loisti niihin, joiden piti olla hurskaita ja pyhiä, ja paljasti heidän pimeytensä. Antakaamme tämän valon loistaa alituisesti, niin kuin Herra sanoo meille, ”Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä [tulee pimeydeksi], kuinka suuri onkaan [silloin] pimeys” (Matt. 6:23), niin hyvin sille sielulle, josta valo on sammunut, kuin maailmallekin, johon se ei valaise. Saatana ei riemuitse koskaan niin paljon kuin silloin, kun hänen on onnistunut vietellä sielu, joka kerran on ollut totuuden valaise- ma ja pyhittävä. Sellaisen ihmisen paha vaikutus on enemmän kuin kaksi kertaa suurempi kuin sen, joka ei ole ollut valaistu. ”Sentähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea”, ja muistakoon, että valon asettaminen vakan alle on varma askel kohti pimeyttä.

”Tästä te tunnette Jumalan hengen” antikristuksen hengestä

— 1 Joh. 4:2,3; 2 Joh. 7

”Tästä te tunnette Jumalan hengen; jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeeksi, on Jumalasta; ja yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta; se on antikristuksen henki.”

Järkevälle olennolle pitäisi olla mitä selvintä huomata, ettei apostoli tässä tarkoita sanalla ”henki” persoonallista henkeä, vaan oppia eli vaikutusta. Yhteydestä (jakeista 1 ja 3) käy hyvin selville, että apostolin tarkoitus on, että Jumalan lasten täytyy tehdä ero eri oppien välillä, joita heille esitetään totuutena — heidän on koeteltava niitä nähdäkseen ovatko ne hyviä vai pahoja, Jumalasta vai Saatanasta, ovatko ne totuuden henkeä (oppia) vai eksytyksen henkeä (oppia). Molemmilla on profeettansa eli opettajansa. Jeesus ja hänen apostolinsa sekä muut, jotka seurasivat heidän askeleissaan, kylvivät totuuden ("nisun") siementä, joka siitti vihkiytyneet uskavaiset uuteen elämään ja hengen pyhyyteen. Vihollinen ja hänen palvelijansa kylvivät eksytyksen ("lusteen") siemenen, joka tuot-

ti nimikristikuntaan lustejoukkoja, joilla ei ole Jumalan pyhää henkeä, vaan ainoastaan valepukuinen, sokerilla kuorrutettu maailman henki. Jokaista, joka väittää olevansa opettaja ja totuuden palvelija sekä väittää omistavansa pyhyiden hengen, täytyy sen tähden koetella – täytyy tutkia, saarnaako hän totuutta vai eksytystä, kylvääkö hän mieliin totuuden vai eksytyksen henkeä. Jumalan sana on mittapuu, jonka mukaan ratkaistaan, hyväksytäänkö hänet tosi opettajana vai hyljätäänkö hänet eksytyksen julistajana: ”sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.”

Apostoli osoittaa meille erään yleisen koetuskiven, jonka avulla voimme tehdä eron totisen ja väärän uskon välillä – totuuden hengen ja eksytyksen hengen välillä – Kristuksen pyhän hengen, joka johtaa koko totuuteen, ja antikristuksen saastaisen hengen välillä, joka johtaa kaikkeen eksytykseen ja turmelee uskon, joka kerran on jätetty pyhille, ja joka johtaa sen totuuden kieltämiseen, että Herra on ostanut meidät omalla kalliilla verellään. (2 Piet. 2:1) Tämä koetuskivi oli, opettiko tai kielsikö henki (opettaja, profeetta), että messias oli tullut lihaan. Tämä oli ja on yhä edelleenkin pettämätön tuntomerkki – lunastusoppi koetuskivenä lausuttuna eräässä muodossaan: jokainen oppi, joka kieltää tämän perustotuuden, on totuuden vastustajasta, antikristuksesta (anti = vastaan): jokainen oppi, joka syrjäyttää tämän perustotuuden, on eksyttävää; se ei ole Jumalasta, kuinka paljon hyvää siinä muuten lieneekään; se on vaarallinen. Jokainen oppi, joka tunnustaa tämän perustotuuden, lepää oikealla perustuksella – se on ”Jumalasta” – ja käy oikeaan suuntaan.

Jo hyvin varhain Saatana alkoi hyökkäyksensä totista uskoa vastaan, jota Jeesus ja hänen apostolinsa julistivat. Hän teki hyökkäyksensä kahdelta aivan vastakkaiselta kannalta, jotka molemmat kielsivät Messiaan tulleen lihaan.

1) Pakanalliset filosofit, joista apostoli Paavalikin varoitti (1 Tim. 6:20,21), tunnustivat Jeesuksen suureksi profeetaksi ja opettajaksi, ja asettivat hänet omien opettajiensa vertaiseksi. Mutta he pitivät kiinni väitteestään, ettei hän ollut Jumalan Poika sen enempää kuin toisetkaan profeetat ja ettei hän ollut juutalaisten Messias. Juutalaisten toivomuksia ja ennustuksia he pitivät lähteneinä heidän ahdassydämysyydestään, kansallisyylpeydestään ja kunnianhimoisesta halustaan pitää itseään Jumalan erityisesti suosimana kansana. Niin he kielsivät Jeesuksen olemassaolon ennen hänen ihmiseksi tuloaan – että hän tuli lihaan – ettei hän ollut mitään muuta kuin tämän langenneen suvun jäsen, vaikkakin erittäin huomattava jäsen.

2) Tapansa mukaan Vastustaja alkoi jo varhain kehittää toista eksytyksen äärimmäisyyttä toista äärimmäisyyttä vastaan, jotta näiden molempien erehdysten välisessä taistelussa välillä oleva totuus jäisi huomiotta ja unohtuisi. Siksi hän johti tämän aineen käsittelyn toiseen äärimmäiseen eksytykseen väittäessään, että Messias ei ollutkaan ihminen, vaan Jumala, Isä itse, joka ainoastaan joksikin aikaa tekeytyi ihmiseksi säilyttäen sen ohessa todellisuudessa kaikki jumalalliset ominaisuutensa – että hän käytti ihmisruumistaan ainoastaan pukimena kirkkautensa peittämiseksi ja voidakseen näyttää itkevänsä, näkevänsä nälkää, kärsivänsä janoa ja kuolevansa. Tämäkin oppi kieltää, että Messias on tullut lihaan – että hän ”tuli lihaksi.” – Joh. 1:14

Kuinka hyvin vastustaja onnistui kätkemään totuuden näiden kahden äärimmäisyyden välille, voimme nähdä siitä, että vielä tänä päivänä kristittyjen suuri enemmistö pitää kiinni jommasta kummasta näistä raamatunvastaisista ja antikristillisistä opeista; ja se harvain jäännös on melkoisen hämmentynyt, eivätkä näe selvästi tämän aineen totuutta, ja sen tähden heiltä puuttuu luja perustus lunastukseen. Sillä kaikki, jotka eivät näe selvästi, että Logos ”tuli lihaksi”, tuli ”ihmiseksi Kristukseksi Jeesukseksi”, voivat yhtä vähän nähdä lunnaita (vastaavaa hintaa) kuin nekään, jotka näkevät Jeesuksessa epätodellisen, maallisen isän siittämän ihmisen. Siten näemme, että niin yksinkertainen kuin se keino onkin, jonka pyhä henki apostoli Jahanneksen kautta on ilmoittanut meille henkien koettelemiseksi, se auttaa meitä kuitenkin heti selvästi näkemään, onko oppi Jumalasta vai Saatanasta, pyhästä hengestä vai antikristuksen hengestä.

Monet kristityt opettavat, että Kristus ylösnoustessaan otti takaisin liharuumiinsa — on taivaissa lihallisessa ruumissa, ihmisenä. He väittävät, että hän on edelleen ja tulee aina olemaan liha, ihminen, kantaen ruumiissaan kärsimystensä jäljet iankaikkisesti. He kieltävät tai ainakin jättävät huomiotta monet Raamatunpaikat, jotka julistavat päinvastaista: ”sillä Herra on henki” ja ”jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne.” (2 Kor. 3:17; 5:16) ”Tämän minä [Paavali] sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta” ja vielä ”viimeisestä Aadamista [Kristuksesta] tuli eläväksitekevä henki.” — 1 Kor. 15:45,50

Niin kuin usko siihen, että Kristus ensimmäisessä läsnäolossaan tuli lihaan (lihaksi), on välttämätön edellytys oikeaan uskoon lunastustyöhön, ja että tämän tosiasian kieltäminen tarkoittaa lunastuksen kieltämistä (koska Kristus ei muuten olisi voinut maksaa vastaavaa hintaa ihmisestä), niin jokainen, joka uskoo, että Kristus vielä ylösnousemuksensa jälkeen on ihminen ja tulee takaisin ihmisenä, kieltää lunastuksen. Sillä jos Jeesus vielä on ihminen, hän ei ole antanut inhimillistä luontoaan meidän lunnaitsemme tai hän on ottanut sen jälleen takaisin kolmen päivän perästä ylösnousemuksessaan — ottanut takaisin kerran maksetun lunastushinnan ja siten tehnyt kaupan tyhjäksi. Mutta Jumalalle olkoon kiitos, kauppa on pätevä; hinta on ainaiseksi maksettu; Jeesuksen inhimillistä luontoa ei otettu koskaan takaisin. Hänet on Jumala korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen ja luonnon, joka on kaikkien enkelien, herrauksien ja valtojen ja kaikkien nimien yläpuolella, joita (taivaallista Isää yksin lukuun ottamatta) mainitaan. (Fil. 2:9,10; 1 Kor. 15:24-28; Joh. 14:28) Hän ei ole enää ihminen eikä enää millään tavalla meidän kaltaisemme: jos me pysymme uskollisina, me muutumme ja tulemme hänen kaltaisikseen ja ”saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” — 1 Joh. 3:2